

Musikkklubb for etnisk musikk

Spesialprofil for nordisk folkemusikk:

KVARTS - poetisk folkedans fra Norge, **LYST** - dansk folkemusikk på sitt beste! **LA LANGERIK**: Gunvor Hegge og Knut Kjøk på fransk label, **LEIK** - Nye Ringnesin, **OLA BØE** - hardingfelespel fra Vestre Slidre, **ANON EGELAND**, **TRIAKEL** - besteselger fra Sverige. **DANSESLATTER FRA FINNMARK**, **RUMARSTRENG** - Kirsten Bråten Ber og Halvard T. Bjørgum, **VRENGJA** - Øyvind Brabant, **BOKNAKARAN**.

Åpen profil for de nysgjerrige på all verdens folkemusikk:

MUSIKK FRA AFRIKAS ØYER: Cape Verde, Madagaskar, Reunion. **URBAN AFRIKANSK MUSIKK** fra Zimbabwe, Mozambique, Kongo, Mali. **MAMADY KEITA** fra Guinea. **LATIN-AMERIKA**: Salsaboks fra Cuba, Colombia. **NORD-AMERIKA**: Blues, cajun. **ASIA**: Himalaya, Rajasthan, Baloutchistan, Mongolia, Tibet, Kina, Vietnam, Filippinene, Burma. **IBLANKE MESSINGEN**: Etniske brass band fra India, Brazil, Makedonia, Algeri, Sicilia og Quebec. **DIDJERIDOO**. **JAZZ**: Fransk og gresk jazz. **TANGO**: Juan Jose Mosalini, tangoalbum for dans. **FLAMENCO**: Ortodoks, Nouvelle. **ARABIA**: Arabisk blues fra Kharoutoum, andalusisk musikk fra Marokko, berbermusikk, Arabisk pop/rai, dabke, oriental improvisations, bellydansen, Warda, Sabah, Oum Kalsoum. **OVERTONESANG/STRUPESANG** fra Tuva og Mongolia. **ROMANI- OG SIGØYNERMUSIKK** fra hele verden!

Spesialprofil for Balkan, Sentral- og Øst-Europa:

TRANSYLVANIA: Forrykende liveinnspillinger av «dance-house»-musikk, samt ungarsk-, rumensk- og sigøynertradisjon. **MAKEDONIA OG BULGARIA**: Tradisjonell dansemusikk! **JØDISK**: Klezmer musikk og jiddish sang. **RUSSLAND**: Russiske danser og sanger fra en rekke regioner, russisk korsang, russisk sigøynermusikk. **TARAF DE HAIDOUKS**: Folkemusikkens Rolling Stones. **ALBANIA**: Polyfonisk korsang og instrumental dansemusikk. **JUGOSLAVIA**: Vlast-tradisjon. **HELLAS**: Kretisk og pontisk lyre, gresk Laika og Rebetika. **DET GRESKE SKATTKAMMER**: Genuin tradisjonsmusikk fra hele Hellas.

Spesialprofil for keltisk folkemusikk:

IRLAND: De Danann, Tommy Peoples, Ash Plant, Birkin Tree, Stockton's Wing, Altan, Clannad, Furey Brothers, The Wild Irish Rovers, legendariske Wolfe Tones. **GALICIA**: Musikk fra det keltiske Spania. **SKOTLAND**: Musikk fra GreenTrax. **BRETAGNE**: Musikk fra det keltiske Frankrike. **QUEBEC**: La Bottine

Etnisk Musikkklubb

Masovngata 20, 3616 Kongsberg
Tel. +47 32 73 56 60 Fax +47 32 73 56 61
E-mail: etnisk-musikkklubb@pc-cons.no
Be om katalog og klubbregler!

KORDA SKJØT CHE GUEVARA

...og Fidel Castro, Ernest Hemingway, Jean-Paul Sartre, Nikita Krustsjov, Leonid Bresjnev, Mao Tse-Tung og sin kone.

henie onstad kunstcenter

★ ALBERTO KORDA fotoutstilling 14.09 - 07.11 '99
Henie Onstad Kunstsenter tlf. 67 80 49 00. Tir-tor 10-21, fre-mån 11-18.

VIL DU DELTA I DEBATTEN?

Skriv kort hvis du vil delta på Ny Tids debattsider. Send innlegget helst på e-mail: nytid@online.no. Ubrukte innlegg returneres ikke. red.

Folkelige aksjoner nytter!

Så var det krise igjen, på Øst-Timor og i Indonesia. Hva gikk galt? Fins det noen løsning? Hvilke krefter er i bevegelse og hvordan kan de påvirkes?

Vi som bor i små land må kunne handle gjennom FN. Men FNs mangel på alternative planer da militaria gikk til angrep var ubørt. Imidlertid hadde alle, selv selvstendighetsbeve-

KOMMENTAR
Olle Törnquist

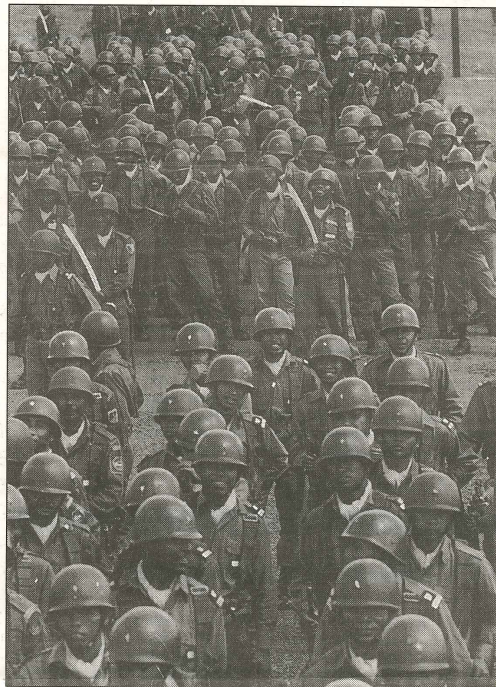
gelsen, blitt enige om å trosse risikoen og gripe den unike anledningen som oppsto da president B. J. Habibie ville bytte Øst-Timor mot internasjonal støtte. Så la oss i stedet diskutere «dagens sannhet» - at FN kunne ha sanksjonert en væpnet intervensjon da helvetet brøt ut hadde det ikke vært for at Kina og andre utviklingsland var imot.

Slik kan man si det. Men det var USA som godkjente Indonesias okkupasjon, og Australia som anerkjente annekteringen - mens land som Norge og Sverige prioriterte å handle med Suhartos Indonesia og resten av den vestlige verden knesatte prinsippet om ikke å gripe inn mot folkemord gjennom å støtte opp om Røde Khmer-regimet.

Erfaringene fra Øst-Timor viser at katastrofehjelpe bør være like selvsagt når folk blir terrorisert og myrdet som når folk sulter og dør. Men spørsmålet er vel likevel hvorvidt en intervensjon støtter opp om de demokratiske kreftene eller ikke. Hvis vi ikke da ønsker å gjøre store deler av verden til vestlige protektorater med FN-soldater i hver eneste busk. Selv mener jeg fortsatt at et væpnet angrep uten Jakartas velsignelse ville gjort det mulig for landets militære og milits å forvalde terroren og mordene til en nasjonal forsvarskrig med påfølgende knusing av selvstendighetsbevegelsen og en gjeninnføring av et autoritært styre i Indonesia. Da ville selv ikke modige studenter ha kunnet gjøre noe med det.

Heldigvis fikk ikke Vesten anledning til å starte noen krig, og Det internasjonale pengefondet hadde selv lyst til å klemme til i Indonesia (på grunn av en bank-skandale). Demokratene kunne dermed stå imot de militære. Om nå hjelpen når fram til folk og Xanana Gusmao får innledet sin forsoningspolitikk er problemet mer at militaria får et fristed på Vest-Timor, at 150.000 flyktninger har strandet der og at alle overgrep må utredes og gjerningsmennene dømmes.

Dermed er vi etter en gang i krisenes Indonesia. Fram til sist fredag så det riktig ille ut. De militære hauset opp en ekstrem nasjonalisme og drev gjennom en lov som ville muliggjøre et konstitusjonelt statskupp dersom den militære ledelsen og presidenten følte at folket protesterte for mye og/eller truet stabiliteten. På sikt ville de militære på den måten kunne bevare sin makt gjennom en konservativ allianse med den sterkeste presidentkandidaten Megawati Sukarnoputri - eller gjennom å «redde» nasjonen fra protester mot Habibie dersom han skulle bli valgt til president. I diplomat- og forretningsmiljøer het det som vanlig at folket ikke måtte trykke for hardt på regimet for da ville alt gå over styr....

DE MILITÆRE: Alle de politiske partiene i Indonesia er avhengig av hærens støtte

Heldigvis valgte studentene å ikke høre på dem. (De burde få en kollektiv fredspris.) Nok en gang var det studentene og noen reform-politikere som reddet det gryende indonesiske demokratiet på den eneste måten som nytter: Med håndfaste folkelige aksjoner. Det hele endte med at de militære og deres allierte ga seg. Det er selvsagt en midlertidig seier, men det er slik det må gjøres. For de mektige mennene i Indonesia er reelt demokrati like farlig som å miste eiendomsretten, og da må det et hardt trykk til. Det hadde vært fint om «det internasjonale samfunnet» ville innse akkurat det.

For det er ikke første gangen. Det var ikke økonomisk krise eller forhandlinger som fikk eliten til å dumpe Suharto. Derimot var det studentprotester og aksjoner - i mangel av en sterk demokratibevægelse. Etterpå ble studentbevegelsen i det store og hele ignorert, og det ble verken en overgangsregjering eller en militær retrett. De vestlig-støttede valgene skapte akkurat det politiske vakuumet og det rommet for de militære som beredte veien for katastrofen på Øst-Timor og de fornyede angrepene på det indonesiske demokratiet. Viktige problemer, som protestene i provinsene, fikk ikke plass innenfor det politiske systemet (som ikke engang tillater lokale partier) men ble istedet overlatt de militære og gatas parlament. De militære og de gamle korporative organisasjonene fikk fortsatt politisk representasjon mens demokratibevægelsen ble marginalisert. Alle de folkevalgte partiene ble avhengig av de 34 prosentene av delegatene som nå skal velge ny president - uten at de er valgt.

Det verste nå er de militæres

posisjon, og volden - den volden som Øst-Timor har vist oss. Volden ble etablert, statlig politikk under massakrene i 1965 og 1966. De militære og politiet oppførte seg dengang på samme måte som nå. Motsetninger og konflikter ble bevisst forsterket, og folk ble redde - og blir det fortsatt. De er så redde for de militære, og for hverandre (inklusive for dem som har mulighet til å ta hevn) at de militære til slutt framstår som den enhet som kan tilby beskyttelse og stabilitet. Dermed framstår de som uunnværlige. Men på Øst-Timor mistet de kontrollen.

Indonesia minner på mange måter om Tyskland etter verdenskrigen og jøde-utryddelsene. Og det minner definitivt om Sør-Afrika før man der kvittet seg med apartheid-systemet gjennom en sannhets- og forsoningsprosess. Det hjelper ikke med fortregning dersom man ønsker å bygge et stabilt demokrati. Men i Indonesia har man ingen Nelson Mandela eller et ANC.

Når nå demokratibevægelsen skal igang med å gjenskape den biten av Sukarnos og Mohammad Hattas nasjonale prosjekt som bygde på frihet og rettferd - i motsetning til et autoritært regime som bygger på fremmedrykt - ja, så trenger de hjelp til dette. De trenger ikke nasjonalisme parret med trusler om intervensjon og stadige innrømmelser til regimet fra det internasjonale samfunnet.

Olle Törnquist er professor i statsvitenskap og utviklingsforskning ved Universitetet i Oslo.

Artikkelen er tidligere trykket i Svenska Dagbladet.